

Нема, нема

Дмитро Павличко

Нема, нема... І раптом: з'ява!
Дівчатко миле, ще дитя,
Стоїть і дивиться на мене
Із досвітку мого життя.

Тієї дівчинки на світі
Немає вже, а я чомусь,
Як присоромлений досадно,
В її пречистий лик дивлюсь.

Любові не було між нами,
Бо розійшлися ми дітьми,
Чого ж вона з таким докором
На мене дивиться із тьми?

А, може, та дитяча мрія,
Що з дна душі тепер встає –
То нездійсненне пожадання,
Святе закохання моє?